

סחול

אחיות בפאריס

א/ק ירושלים נקשרה לרציף בנמל האב. על סיפונה מחו שתי צעירות דמעה מעי-ניתן; בפעם האחרונה ראו את חיפה לפני ארבע שנים. או היו בכיסיהן כרטיסי נסיעה במחלקה הרביעית לצרפת וכמה שטרות כסף בודדים.

השבוע, לאחר שנרגעו מהתרגשות השירבה הביתה, סיפרו רינה (22) וזוהבה (19) פרנסיס מה קרה להן מאז.

"היי! אדון!", כשהגענו לפאריס, סירפרה רינה, "הציל אותנו דבר אחד: ידענו מה שרצינו".

מה שרצו: להתקבל לאקדמיה לריקודים מודרניים וסלונים. הן לא הכירו דמעה חיה בפאריס ולרגע נבהלו מהעזות. הכל נראה משונה לשתי הצעירות, לידות ירושלים. אנשים רצו לכל הכיוונים, נזכרה זהבה, בעלת הגוף החטיב והשיער השחור הארוך. לבסוף לא יכולתי להתאפק ונישתי לאחד האנשים שרצו. היי! אדוני! קראתי לו בעברית. למה אתה רץ כל כך מהר? הוא היה בטוח שאני משוגעת.

כתום שבועיים, כבר רצו אחיות ככל שאר בני המהגרה הרץ של פאריס.

יותר מדי בגדים. הכתובת הראשונית בפאריס, אליה פנו רינה וזוהבה, היתה זו של ז'אן דורטיי. מנהל האקדמיה לריקודים. הוא בחן אותן, הסכים להעניק להן סטיפנדיה למאה ללימוד המחול. החזרות טעשו בהסתר מאחורי וילון חדר השיער רים של אביהן, המורה לריקודים רפי פרנסיס, עזרו כנראה לנערות.

מאחוריהן היו גם שנות לימוד שקדני בסטודיה לבטל של רינה וגיבורה בתל אביב. על כך, הופיעו לבחינה באקדמיה, היו בטוחות כי נסיעתן לא תהיה לי

יות מישראל. תלבושת הקבועה: תימנית מסורתית.

לפני חצי שנה פנה אליהן אמרגן צרפתי בהצעת סיבוב בצפון אפריקה. השתים הסכימו. היתה זו תקופת שיא המרי המרוקאי נגד השלטון הצרפתי, אך תמיד זכו האחיות מישראל לאולמות מלאים. עד אשר, ערב אחד, הושלכה פצצה למועדון סמוך לזה בו הופיעו השתים. קרוב למאה איש שישבו באותו מועדון נפגעו. האחיות ארוזו מזוודותיהן וחזרו לפאריס.

שם חיכו להן שתי הפתעות. הראשונה היתה הזמנה לזוהבה להופיעה בתפקיד משינה בשני פרטים: הניב מנוטרדם, עם גינה לולובריגידה, וסרט על טהיטי, עם אדי קונסטנטין. ההפתעה השנייה היתה כוללה בכתב מהשגרירות הישראלית: שתי האחיות, שסיימו את לימודיהן, נקראו להתייצב בישראל לשירות צבאי.

צו הגיוס זיכה את השתים ביותר פירסומת מכל הופעותיהן כרקדניות. הן ריזו איינן בטלביזיה, צוינו כשתי נערות לדוגמה, המותרות על קריירה כדי להגן על מורלן שבסכנה. לולא החליטו להחזיר, היתה הפירסומת מספיקה לתת להן דחיפה הגונה מאד קדימה. בעולם הריקוד. השבוע, התכוננו השתים לחילולן. מה יעשו שוב בצבא?

"מי יודע?" השיבו. "זה תלוי בצבא. אבל אילו היינו יכולות להצטרף ללהקה צבאית ולהופיע כרקדניות, היינו עושות למען הצבא את מה שאנחנו יודעות הכי טוב."

תיאטרון

שעלת כללית

אבא שלי (דו רה מ' בימון) ביטוס דוידוב, מוקיץ עצום היה: כך משתפכת בקול מרטיט זמרת דרורה דרורית, כשהיא שרה את השירגש כובשיה: לבבות, המוכר בשמו הלועזי: זי או מיי פאפא. היא עושה זאת כדי לשכנע את דודני תה אנה (שרה רובין), נערה בגיל האהבהבים, לנטוש את משפחתה הזעיר-בורגנית ולצטרף לקרקס.

אולם כמה זקות לאחר מכן, משתפכת זמרת דרורית במגמה הפוכה: להניא את דודניתה מלהצטרף לקרקס. הסיבה: רוברט הגנן (פרדי לוי) משתולל בחימת זעם, כשהוא שומע שאנה אהובתו עלולה להעדיף מוקי יוניס.

טרגדיה אנושית מזועזעת זו מתחוללת באופרטה השתי צית, דווקא במסביבת יום הולדת של אב המשפחה (מגשה ורשבסקי) בנוכחותם של שלושה צמדי דודים (בנייהם גיטה לוקה ויעקוב אבא, שחקן המסאטא לשעבר), האורחים מתעטשים ומשתעלים לסירוגין, מזויזים מים תוך כדי כך מעט חיים לעלילה הזוחלת בקצב שווי צי שיגרת.

הפוסון המתוק, מלבי זמ, עוזרת להציל את ההצגה — שמרכז השעשועושיא הקומיות בה הוא מין שפה עברית בניב הונגרי רומניצרפתי — המערכה השניה, המוקדשת כולה להופעות קרקס פחות או יותר משעשעות. לא רק הלוליינים והרקדנים האקרובטים מוצאים בה כד נרחבת לעולליהם, אלא שאפילו צחת השחקנים והזמרים מרגישים עצמם יותר טוב בתפקידי מוקיונים וחיות-טרף מאשר בתפקידיהם האנושיים.

הם אינם אשמים בכך, מה אפשר סוף-סוף לדרוש, ולוא גם מקומיקן מובהק, שיעשה בטקסט ששיא השתפכות הלב שבו היא: יש לי סוסון כזה מתוק ושמו הוא ג'וני ויש לו שכל רב, תמש כאיש חכם. תופס הכל זה מתוק ג'וני ואין דומה לו בעולם. אך גם הבדיחה אינה מפגרת אחרי הרגש. לכל מי שחובב בדיחות מסוג: יגיע יום ונשתכל ביחד ואז נבלע את כל בית המרקחת. צפוי שעול מיד.

רקדניות רינה וזוהבה פרנסיס בפאריס גם פצצה בקזבלנקה

שוא. אולם דמי הסטיפנדיה שקיבלו הספיקו בקושי לתזונת-רעב. רענה וזוהבה יצאו לחפש עבודה כרקדניות.

האמרגן הראשון העניף מבט בתמונות ה"פירסומת שהביאו עמן מהארץ, פסק: "ייתר מדי בגדים!"

אמרגן שני היה אדיב יותר: הוא הוסיף את שמן לרשימה הארוכה של אנשים שחיכו בחור להופיע. רינה וזוהבה מחכות עד היום לתשובה.

לבסוף נמצא קרש-הקפיצה: ההסתדרות ה"ציונית בפאריס. רינה וזוהבה החלו מופיעות במסביבות ציוניות, במחולות-עם תימניים, דרוויים וישראלים.

פצצה במועדון. מאז, הספיקו להרפיע שש פעמים בטלביזיה הצרפתית, השתתפו מדי שנה בספורים שערכה הגולה ה"אקדמיה. בכל התוכניות צוין שמן: האח-

אמנון בראון, ראשון לציון — אתה באמת חושב שאין לי מה לעשות בחיים אלא רק לעכב מכתבים שלך אל נעירי? אתה קצת מפרזי בערך עצמך ירדי הצעיר. אין זו כלל אשמתי שאתן נערות התמד לא ענו לך. יתכן שאינך הטיפוס שלהן. פרט לזה לא אני היא זו המעבירה את המכתבים למעט טפות המתאימות. עושה זאת מישהו אחר.

נהג עם צמה

מספרת לי, בכתב יד גהדר, שהיא גבוהה, בלונדינית עם צמה ארוכה נוסח אופירה ארו, חטובת גו, אוהבת תיאטרון ואפילו הלכה לראות את הבאלט הלוונדני. חומר הקריאה ה"רגיל שלה הוא בלשים, אך בשעת דחק היא מוכנה לקרות גם ספרות יפה.

היא חושבת, אולי בצדק, שמכלול תכונות כאלה בבחורה שהיא בסך הכל חיילת בת 18 ועוסקת בביוב הגברי של נהגות, אינו מצוי ביותר. התעניינותה העיקרית, אומרת היא, היא גברים. ה-

לרינה: את פוזדת להזמין את אביך ואת חמך יחדיו לביתכם, מפני שהשניים רגילים להשיץ מיד איש את מוצאו של רעהו (האחד רומני והשני בולגרי) וללביץ איש את שני חברו ברביט. ישנם כמה פתרונות קונסטרוקטיביים. את יכיר לה להגיש לשניהם את נאומי האחרון של בן-גוריון על מיווג גלויות. את יכולה לפתח ביניהם התחרות (למשל במתן מתנות). אולם הפתרון הטוב הוא יצירת רקע ישראלי משותף, למשל בצורת נכד צברי. מה בנוגע?

גיל נע בין 20 ל-23. עליהם להיות, כמובן, נחמדים, ושתייה להם גישה למושב, על כל צרה שלא תבוא.

למשפטן, שירים ליריים

אחד כזה כמו (979/978) כבר מוזמן לא היה לי. הוא משפטן צעיר (22), כפי שתוכלו להבין ממכתבו שאביאו לפניך. כן, מדוע אני מביאה אותו כלשונו? פשוט מענין כיצד כותב עורך דין מ"י יועד. אני, על כל פנים, לא אפנה אליו כאשר ואם אסתבך עם החוק — כי עיקר אם נאום ההגנה שלו יהיה מבולבל במכתבו. ובכן:

"בחור שהרבו הבנות לכנותו כמוור והרבו הבחורים לראות בו את הנורמאלי. אתמה!! אולי יען כי חיפשתי את המיוחד במינו היינו במינה — בחורה שתדע להכיל בחובה גם את העליונות וגם את הרצינות. יש בה מן החלום מידות מה, ומידה גדולה יותר מן ה"מצאיות.

"בחורה שאינה מצביה לנגד עיניה את השאלוניות לראשונה אבל אין זאת אומרת שהתנורה מכל מיני בליוויים, אלא להיפך, שתדע להנעים את הזמן בי עליונות משלה.

"ופרטים על אודותי? בחור רגיל? אי הבט פטרות ותחביבי השעוני — כי תיבת שירים וביחוד ליריים וגם מכתמים. יש בי מן הסנטימנטליות ומן ה"ציניות כאחת. ואומרים גם שאני מחונן בחוש הומור. אולי! בוגר פקולטה ל"משפטים, ועתה ממשש כמתמחה."

בית מריבה

צחקתי מאד כשקראתי את מכתבה של (979/979). היא סיפרה לי משהו משעשע ביותר. לפני זמן קצר ישבה אחורה, שהיא קוראה לה בהטיית חסד "הקטנה" וכתבה לי מכתב שהיא ירשבת מולה ומלגלת עליה. היא המשיכה להלגל שבועיים למראה אחותה ה"רצה כל יום לתיבת הדואר.

אך יום בהיו אחד הגיע הצרור ה"מקרה, ומאז נשאה הקטנה את ראשה והחלה צוחקת על הגדולה. היא צחקה גם בעת ש(979/979) ישבה וכתבה לי. הפעם ישבה היא מול אחותה הבכירה ונפנפה מתחת לחותמה בצרור מכתבים נחמד.

הגדולה מספרת לי שגרמתי ממש ל"קנאת אחיות, ואלמלא היא הבכירה, ה"תלה מורטת לאחותה את שיער ראשה. גם היא רוצה במכתבים, ולו רק אחד, שהיה מוצלח. היא אומרת שעל ידי כך יחזור שלום הבית ותזכה להערכ"תה ויראת כבודה של אחותה המתחצפת. על הצעיר שירצה לכתוב לה, ל"היות לפחות בעל שלושה נתונים: גובה של לפחות 175 ס"מ, חוש הומור, ה"שכלה מתאימה כדי להתמודד עם סטור דנטיס בת 18 וחצי.

אם לא ימצא כזה, היא תחל להרגיש את עצמה זקנה נורא. "מצער מאד", כותבת היא בשמץ של קנאה, "שבחר רים בני 20 מעריכים את שכלם והש"כלתם כמתאימים להתמודדות עם נערה שהיא, לדעתי, אפרוח בן 16 ותו לא. בעיני — אחותי הקטנה תישאר תמיד קטנה."

הנסיך הסטורנט

התחלתי לספר לכם פעם את דעתי על סטודנטי הסנויץ, הנעשים ברבות הימים, מהנדסים בעמם — אך בדפוס בלבלו את השורות, מה שהתחלתי, הוא

שיש לי דעות קדומות עליהם מסיבות פריטיות בהחלט. זו הסיבה מדוע חייכתי בסלחנות ל"מקרא מכתבו השחצני מעט של (980/979). הוא כל כך אופייני לבוני העולם של מחר.

הוא מספר שהוא בן 18 שנות שר עמום, גבוה, יפה תואר, למסקנה זו, אומר הוא, הגיע לאחר הסתכלות ממרשכת בראי. ככל סטודנט בראי, הוא שופע חיים והומור, מעדיף בילוי על הכנת שיעורים, אם כי איננו מפגר ב"לימודיו, דבר המעיד, לדבריו, על רמה שכלית שאינה נמוכה כל עיקר.

הוא משמעות המלה "בילוי" לגביי היא: ערבי חגי ושעשועו, ריקודים, ובקיץ — פיקניקים על שפת הים — עד כמה שניתן לביצוע.

לדבר אחד אני מוכנה להאמין ללא היסוס: שאין הוא שחקן מסבצי. על הנערה שתרצה לזכות במכתביו, להתאים את עצמה תחילה לצורתו ה"חיצונית — הוזה אומר יפה וגבוהה ר"גם להיות משכליה — גילה צריך לה"תנווע בין 16,5 ל-18, אולם אסור ש"יישאר בטוח זה זמן ארוך מדי. הוא טוען שמקומה הגיאוגרפי איננו גורם מפריע במיוחד. היא יכולה להיות בת כפר או עירונית.

למתכתבים בלבר

(979/983) היא נערה כלכלי. מדוע? כי היא אחת הבודדות המעוניינות ב"התכתבות לשמה. היא מתנגדת אפילו לשליחת תמונה כי היא סבורה כי ה"מיסטרין העוטפים את בן הזוג מגדי"לים את המתחות מצד אחד ומקללים על גילוי הלב מצד שני. היא מקוה, בדרך זו, לפתח ידידות אמיתית.

היא איננה רוצה אפילו לגקוב בגילה, כי אין ברצונה ליצור, על ידי כך, מע"צור של הבדלי גיל. היא מוכנה רק לומר שהיא תל אביבית, מוכשרת, ל"דעתה, להתכתב בעניין עם חיליל ואורת, כפרי ועירוני, איש נטורי רקע, בקר צור — כל אדם שבין 15 ל-25.